I

Пантруйся, сину, тих людей, що слово
„Посвячений" все мають на язиці!,
Що все зовуть тя до якогось бога!
Бо амінь, амінь кажу ти, мій сину,
Волом варт бути той, хто посвячаєсь, —
І все найдеся майстер, що му роги
Озолотить і поведе пред вівтар
І з добрії віри мов вола заріже

II

~~Часи погані йдуть тепер, мій сину!~~
~~Сли розум ти в процесі Ольги Грабар~~
~~Не стратив, легко стратити го можеш~~
~~При слідстві о Естер Солімоси.~~
~~Коли ж і се умом надлюдським сильним~~
~~Ти передержав, ще лютійше грозять~~
~~Тобі антісемітські Конгреси~~
~~І про російську Конституцію вість,~~
~~Війна японська~~
~~Час~~

Осінні сонети

I

~~Листя осіннє, [illegible]~~
~~[illegible]~~
~~[illegible]~~ ?

Осінній вітре, що потужним тоном
Над лісом стогнеш, мов над сином мати,
Що хмари мокро гониш небосклоном,
Мов хочеш — ~~[illegible]~~ зиму, сон і смерть [illegible].

Що у щілинах диким вічним тоном
Ти рвеш солому з сільської хати
Зів'яле листя гоном-перегоном
По полю котиш — вітре мій крилатий,

Я довго, пильно слухав стону твого,
І знаю, чом ти стогнеш так і плачеш:
Тобі жаль сили, шириш для літнього!

О вітре, брате! Як мене побачиш
Старим, зів'ялим, — чи й над мною заплачеш,
Чи гнівно слід буття задуєш мого?

II

Тихенько річка носить жовті листя,
Так тихо, що в ній чути, як тріскоче
Сверщок, що вплутавсь у зелене листя,
Що і самому розсмітись в ній хоче.
Тихенько зорі моргають іскристі,
Зірниці грають, мов дитя хлопоче
В кришталевих хвилях, голії, безлисті